

Rozsudek pro zmeškání nemůže býti vyneseno, nebylo-li napřed jednáno a rozhodnuto o vznesené námitce nepřislušnosti soudu.

Z odůvodnění: Při prvním roku nařízeném o žalobě vznesla žalovaná námitku místní a předmětné nepřislušnosti.

Prvý soud nenařídil o ní odděleného projednání a ustanovil nový rok k ústnímu jednání, k němuž se žalovaná nedostavila. Při tomto roku navrhl žalobce vynesení rozsudku pro zmeškání, první soud vyhověl tomuto návrhu, aniž by napřed rozhodl o námitce nepřislušnosti. K odvolání žalovaného zrušil pak odv. soud rozsudek pro zmeškání a nařídil další jednání a rozhodnutí ohledně dovolací rekurentky, vyhradiv právní moc z toho důvodu, že při vynesení rozsudku první soud nejednal o námitce nepřislušnosti a řízení zůstalo kusým a protože ohledně námitky nepřislušnosti jde o případ § 442, odst. 2 c. ř. s.

§ 261 c. ř. s. nařizuje, aby o námitce nepřislušnosti bylo rozhodnuto po předcházejícím ústním jednání, ať bylo o námitce té nařízeno oddělené projednání čili nic. Zákon nerozeznává při tom také, zda se má o námitce jednati s oběma stranami nebo jen se stranou jednou z toho důvodu, že druhá strana zmeškala rok jednací. Zákon ovšem se nezmiňuje výslovně o tom, jak má soud postupovati, byla-li vznesena námitka nepřislušnosti při prvním roku a teprve při dalším jednacím roku byl navržen rozsudek pro zmeškání. Účelem námitky nepřislušnosti jest, aby žaloba byla odmítnuta bez věcného rozhodnutí sporu, takže brání věcnému rozhodnutí, pokud o ní nebylo zamítavě rozhodnuto, jsouc tak námitkou překážející sporu. Proto nelze rozhodnouti ve věci dříve nežli byla námitka nepřislušnosti zavržena, ať se tak stalo po odděleném jednání čili nic. Opomene-li soud procesní jednat a rozhodnouti napřed o námitce nepřislušnosti, nemůže jeho rozsudek obstáti, protože je možno, že námitce nepřislušnosti bude vyhověno, třeba ve stolici vyšší. Nebylo-li tedy jednáno a rozhodnuto o námitce nepřislušnosti a přesto byl vyneseno rozsudek pro zmeškání ve věci samé, zůstalo řízení kusým proto, že o oné námitce jednáno nebylo, ač k projednání o ní společně s věcí hlavní byl nařízen rok.

Je ovšem pravda, že jednání o této námitce u prvního roku pouze ohlášené, ale nijakým věcným přednesem neodůvodněné, když se žalovaný nedostaví k příštím roku nařízenému k ústnímu jednání (o věci i o námitce), může se omeziti na to, že žalobce navrhne prostě zamítnutí námitky, při čemž se odvolá na svá tvrzení v žalobě, jimiž příslušnost odůvodnil. Soud procesní pak rozhodne o příslušnosti jenom podle těchto tvrzení žalobních, protože obmeškaly žalovaný jest s dalším přednesem i ohledně námitky nepřislušnosti vyloučen. Ale to vše neodůvodňuje, aby procesní soud ponechal vznesenou námitku nepřislušnosti nepovšimnutou, nejednal o ní a bez rozhodnutí o ní rozhodl hned ve věci.

Odv. s. může sice podle § 496, odst. 3 c. ř. s. sám doplniti jednání místo vracení věci prvnímu soudu za podmínek vytčených v tomto ustanovení zákona. Ale zákon má tu na mysli doplnění jednání o věci, o níž v první stolici bylo již jednáno a rozhodováno, ale nemá na mysli případ, že první soud vůbec nejednal o předmětu, o němž má rozhodovat soud odvolací (o nepřislušnosti), a o němž také žádná ze stran ani nějakého návrhu neučinila.

Nelze přisvědčiti ani názoru stěžovatelovu, že prý učinil implicitně návrh na zamítnutí námítky nepřislušnosti již tím, že navrhl rozsudek pro zmeškání. V soudním řízení lze rozhodovat jen o návrzích skutečně učiněných. Také na tom nezáleží, že rok ustanovený k jednání již při prvním roku byl ustanoven také k jednání o nepřislušnosti, když o této se pak skutečně nejednalo.

Názor, že výslovné zamítnutí námítky nepřislušnosti je nařízeno pouze pro případ, že se o ní jedná odděleně, odporuje přímo ustanovení § 239, odstavec první c. ř. s.

Podle toho, co uvedeno, může míti žalovaná zájem na tom, aby se o její námítce nepřislušnosti rozhodlo prvním soudem a aby se pak mohla případně proti nepříznivému jí rozhodnutí opravnými prostředky brániti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 10. prosince 1931, č. j. R I 858/31-1. Dr. Koutník.

Pro předpoklad žaloby o obnovu podle § 530 č. 2 c. ř. s. stačí objektivně křivá výpověď.

Z o d ů v o d n ě n í: Podle § 530 čís. 2 c. ř. s. může býti řízení skončené rozsudkem k návrhu strany opět obnoveno, když se svědek stal vinným křivou výpovědí a zakládá-li se rozsudek na této výpovědi. Předpokládá se tudíž: a) že svědek vypovídal křivě a b) že rozsudek se o tu výpověď opírá. Naproti tomu se nepředpokládá, aby svědek pro tu křivou výpověď byl trestním rozsudkem uznán vinným. Svědectví je křivé, aby mohlo vésti k odsouzení, když se svědkova výpověď neshoduje s jeho pozorováním, jak je má v paměti (Stoos, Strafrecht, str. 507). Avšak pro předpoklad § 530 čís. 2 c. ř. s. stačí objektivně křivá výpověď. Rekursní soud vyložil správně, že usnesení radní komory, kterým byl zamítnut návrh soukromého účastníka na zavedení přípravného vyšetřování, nevylučuje, že B. K. složila u soudu objektivně křivé svědectví. Bude-li to dokázáno a shledá-li soud, že rozsudek o uznání otcovství se na této výpovědi zakládá, stačí to k povolení obnovy řízení. (Gl. U. n. ř. 2029, sb. n. s. čís. 4126.)

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 19. prosince 1931 č. j. R I 370/31—3. Dr. Koutník.